

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **C.F.P. a.s.**, se sídlem XX, zastoupeného Mgr. Kateřinou Korpasovou z advokátní kanceláře, se sídlem Mozartova č.21, Liberec, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. **KULK 46291/2012, sp.zn: OŽPZ 542/2012 ze dne 9. července 2012,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. KULK 46291/2012, sp.zn: OŽPZ 542/2012 ze dne 9. července 2012 se z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 9.7.2012 zamítl krajský úřad odvolání žalobce XX a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec čj. ZPVU/4330/089929/10-ŠI ze dne 29.9.2011, kterým byla odvolateli uložena pokuta 50.000,- Kč podle § 125a, odst. 1, písm. b a § 125a, odst. 3) z.č. 254/2001 Sb., vodního zákona (dále VZ) za správní delikt, popsany ve výroku naposled zmíněného rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný poté co zmiňuje odvolací důvody rozvádí, z jakých skutkových a právních důvodů pokládá odvolání za nedůvodné.

Žalobce XX ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo zrušeno jak žalobou napadené rozhodnutí tak i rozhodnutí jemu bezprostředně předcházející a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému, a to z následujících důvodů.

Cituje žalovaný užití rozsudek NSS čj. 7 As 110/2011-59 s tím, že odpovědnost za správní delikt nenese ten, který vyváží jímku, ale její vlastník, jak z rozsudku vyplývá.

Tzn., že pokud správní orgán z uvedeného rozsudku vyvodil žalobcovu odpovědnost, pak nepostupoval ve smyslu rozsudku. Žalobce totiž od počátku tvrdí, že není vlastníkem jímek, které vlastní zřejmě město XX, na jehož pozemku jsou umístěny. On je pouze vyváží nad rámec svých povinností. Jímky jsou v havarijním technickém stavu a on sám se snaží je odkanalizovat a budovat čističku. Žalobce není ani vlastníkem ani nájemcem jímek, vyváží je bez součinnosti s jejich vlastníkem a veškerou odpovědnost za prosakování odpadních vod do řeky leží na vlastníkově jímek, který je nečinný i přes aktivitu žalobce, kterou popisuje. On sám má snahu věc řešit a bylo již zahájeno stavební řízení.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu zamítnout. Poukazuje na správnost napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že ještě před provozováním domů měl žalobce učinit kroky, které by později zabránily odvádění odpadních vod do řeky. Samotné zvýšení objemu odčerpávání těchto vod by bylo řešením jen polovičatým.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k následujícím závěrům.

Předně soud konstatuje, že rozhodnutí a řízení jemu předcházející netrpí vadami takového rozsahu, které by činily rozhodnutí nicotným. Nebylo zjištěno ani vad, které by mohly mít reálný vliv na správnost rozhodnutí o meritě věci.

Z pohledu základních skutkových zjištění není v podstatě sporu mezi žalobcem a žalovaným. Ani žalovaný netvrdí, že žalobce je vlastníkem odpadových jímek. Podstatná skutková zjištění jsou v obou rozhodnutích rozvedena, a proto může soud na rozhodnutí žalované v tomto směru odkázat. Pro úplnost a nad rámec lze jen s odkazem na obsah Protokolu o provedené dobrovolné dražbě (ze 7.9.2006 čj. 16/2006/Dr/LŠ) uvést, že v uvedeném Protokolu je zmínka o „všech součástech a veškerém příslušenství“ s odkazem na znalecký posudek, přičemž kanalizační přípojka se septikem bývá příslušenstvím věci hlavní.

Jak ale rozvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, a soud s jeho právními závěry ztotožňuje, otázka vlastnictví přípojky a jímek (septiku) není pro stanovení odpovědnosti za správní delikt v dané věci stěžejní.

Podle § 8 odst. 1, písm. c) VZ je k vypouštění odpadních vod (§ 38 VZ) do vod povrchových nebo podzemních nezbytné příslušné úřední povolení. Je prokázáno, a tento závěr žalobce nezpochybnil, že takovým povolením v období od 1.1.2008 do 8.6.2010 nedisponoval.

Je současně i prokázáno, a ani tento skutkový závěr není sporný, že z jímek na parcele ppč. XX (a tato parcela je v majetku obce) ústí odpadní vody z domů čp. XX až XX v majetku žalobce do kanalizace, následně přetékaají a přes parcelu ppč. XX vytékají do Lužické Nisy. V cestě ji nestojí žádná čistírna odpadních vod (o tu se začal žalobce zajímat až v roce 2010 v souvislosti s tímto řízením).

Podle § 116 odst. 1, písm. b) VZ, účinného v době spáchání skutku, se ukládá pokuta za správní delikt (na základě objektivní odpovědnosti) podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě, která vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popř. do kanalizace v rozporu s tímto zákonem. Uvedená skutková podstata deliktu, jen jinak formulovaná ale zcela stejného smysle, je uvedena v ust. § 125a odst. 1, písm. b) VZ, účinného od 1.8.2010. Žalovaný odůvodnil, jakými právními úvahy byl veden při kvalifikaci skutku podle později účinného zákona.

Z totožnosti smyslu úpravy obou ustanovení (§ 116 a § 125a) jednoznačně vyplývá, že zákon nespojuje s osobou odpovědnou za správní delikt žádné jiné další zvláštní vlastnosti, než jaké uvedeny v návěští obou ustanovení. To jinými slovy znamená, že zákon nespojuje otázku odpovědnosti např. s vlastnictvím. To také vyjádřil NSS ve svém rozsudku čj. 7 As 110/2011-59 ze dne 12.1.2012, ve kterém poukazuje na to, že uvedeného správního deliktu se dopustí osoba, **mající co nejtěsnější vztah k zařízení, z něhož je odpadní voda vypouštěna**. Nesporně takovou osobou není ten, kdo na pokyn vlastníka pouze přímo realizuje vybírání septiku (ta zde plní jen funkci toho, kdo odpadní vody produkuje a kterou je k takové činnosti pověřena), není to v dané právní věci ani vlastník pozemku, popř. nájemce, na kterém je septik i kanalizace, neboť vlastník septiku ani kanalizace neužívá. Jediným, kdo odpadní vody, které končí v řece, bezprostředně produkuje a odvádí je do kanalizace, je v dané právní věci výhradně žalobce. Jen žalobce a nikdo jiný je proto tím, kdo „vypouštěl odpadní vody do vod povrchových“. Je tudíž zcela lichým žalobcův odkaz na to, že není vlastníkem odpadového systému, ani např. nájemcem pozemku, neboť otázka vlastnictví (existence nájemní smlouvy) není v dané věci relevantní. Je to žalobce, který od roku 2006 věděl o nikoli perfektním stavu systému, jak i sám uvádí, tohoto stavu nedbal a umožnil vypouštění odpadních vod z jeho domů do kanalizace, a o stavební úpravy a o řešení pomocí čističky odpadních vod se začal zajímat až pod vlivem tohoto řízení, jak již bylo výše zmíněno. Soud nepochybně, a nečinil tak ani žalovaný, že žalobce smluvně zajistil odčerpávání odpadních vod. Jak ale bylo současně zjištěno a vyčísleno v průběhu správního řízení, toto odčerpávání bylo nedostatečné (odpad skutečně do řeky stále odtéká) a jeho objem ani neodpovídá statisticky určeným objemům produkce odpadních vod 75-ti osob, v domech žijících. Je ale otázkou, zda pouhým zvýšením objemů odčerpávání odpadních vod by byl problém vyřešen. V tomto směru má soud zato, že se na to nelze spoléhat, protože může reálně dojít k řadě situací, kdy i přes veškerou snahu by mohl septik přetékat (vysoké množství srážek apod.). Není jistě vyloučeno, že aktivita obce mohla být vyšší a především operativnější (ke skutku docházelo po dobu jednoho a půl roku), neboť o vypouštění odpadních vod se bezpochyby vědělo, ale to nic nemění na závěru, že to byl jen žalobce, který odpadní vody vypouštěl do řeky a nese za takové jednání odpovědnost. Bylo plně v moci žalobce, aby sám provedl patřičná (právní) opatření již v roce 2006, kdy domy s příslušenstvím získal a kdy zjistil, jak je řešeno odvádění odpadních vod, a to případně ještě před tím, než se do domů nastěhovali nájemníci.

Skutek byl správně posouzen podle zákona účinného od 1.8.2010 podle obecného principu trestního práva. Také výši pokuty správní orgány řádně odůvodnily a soud zdůrazňuje, že pokuta byla uložena ještě při spodní hranici zákonné sazby.

Soud nemohl podané žalobě přiznat důvodnost, a proto mu nezbylo, než ji jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků ne má právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. října 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu